

Ks. Bogusław Drożdż: Teologiczne podstawy posługi społecznej Kościoła

Horyzontalność działań musi być zbudowana na wertykalności zawierzenia Bogu oraz Kościołowi i koniecznie musi z niej wypływać, co równocześnie oznacza, że każde działanie duszpasterskie czy apostołskie w społeczności ludzkiej posiada jeden cel, którym jest duchowa budowa wspólnoty kościelnej – – pisze ks. Bogusław Drożdż w „Teologii Politycznej Co Tydzień”: Kościół pomagający.

Teologiczne spojrzenie na posługę społeczną Kościoła w pierwszym rzędzie wzywa do zwrócenia baczniejszej uwagi na dość duże zamieszanie w rozumieniu koncepcji człowieka i społeczeństwa jako naturalnego środowiska życia indywidualnego i społecznego. Wynika ono zapewne z faktu zniesienia różnicy między naukami humanistycznymi i filozoficznymi. Współczesna myśl humanistyczna z łatwością zawłaszcza sobie wszelkie rozważania filozoficzne, co sprawia, że różne koncepcje człowieka i społeczeństwa są przedstawiane jako uprawomocnione i nie gorsze od innych.

Nauczanie współczesnego Kościoła, szanujące przesłanki rozumowe, wsparte dobrze wypracowaną realistyczną filozofią, zwłaszcza metafizyką, z metodologiczną precyzją przygląda się naukom humanistycznym, a szczególnie tym, które jedynie w przesłankach psychologiczno-społecznych i historyczno-kulturowych szukają definicyjnych projektów określających naturę i przeznaczenie

Spółeczna posługa Kościoła w wyznaczaniu swych zadań nie może zadowalać się jedynie faktem zainicjowanego i podtrzymywanego aktywizmu społecznego

człowieka. Jawi się zatem tutaj bardzo wyraźny wniosek pastoralny, aby przy podejmowaniu duszpasterskich i apostołskich zadań obficie czerpać z zaplecza intelektualnego

Kościół, który jest znawcą człowieka, jego wyjątkowej natury i fascynującego powołania.

Wiedza z antropologii teologicznej jest niezbędna do prowadzenia przekonującego dialogu społecznego. Ze swej natury dialog ten winien coraz bardziej zgłębiać prawdę o człowieku, jego społecznej naturze, upragnionej miłości i spontanicznym otwarciu na Boga, w którym jedynie istota ludzka może znaleźć swoje szczęśliwe dopełnienie.

Wystarczające obecnie, ale i stale poszerzane poznanie człowieka, jakie nosi w sobie nauka Kościoła, harmonijnie koresponduje z teologiczną nauką o Bogu oraz wspólnotą kościelną, jaką jest Mistyczne Ciało Chrystusa. Ten teologiczno-eklezyjalny kontekst rozpoznanej prawdy o człowieku wyznacza przynajmniej kilka szczegółowych warunków, które należy wziąć pod uwagę zwłaszcza przy formułowaniu tzw. „działaniowych” wniosków w ramach posługi społecznej pełnionej przez Kościół wobec współczesnego człowieka.

Po pierwsze, społeczna posługa Kościoła w wyznaczaniu swych zadań nie może zadowalać się jedynie faktem zainicjowanego i podtrzymywanego aktywizmu społecznego. Jeśli dla swych działań społecznych Kościół potrzebuje wytrawnej wiedzy teologiczno-filozoficznej i humanistycznej, to także po to, aby nigdy nie tracić z oczu osobowej więzi z Bogiem, który chce, aby człowiek dochodził do Niego wraz z innymi we wspólnocie założonego przez Chrystusa Kościoła. Horyzontalność działań musi być zbudowana na wertykalności zawierzenia Bogu oraz Kościołowi i koniecznie musi z niej wypływać, co równocześnie oznacza, że każde działanie duszpasterskie czy apostołskie w społeczności ludzkiej posiada jeden cel, którym jest duchowa budowa wspólnoty kościelnej.

Po drugie, odnowienie społeczeństwa w wymiarze religijno-moralnym nie jest możliwe bez stale kontynuowanego nawracania się poszczególnych chrześcijan. Żywy, ciągle odświeżany wewnętrzny dialog z Bogiem stanowi wystarczająco silną motywację dla chrześcijan podejmujących się konkretnych zadań we wspólnocie ludzkiej.

Po trzecie, religijno-moralny kształt życia osobistego staje się zawsze świadectwem wobec społeczeństwa – świadectwem w pełni uświadomionym bądź mimowolnym. To społeczne świadectwo posiada charakter instytucjonalny, co oznacza, że wierny jest świadkiem instytucji kościelnej, do której dobrowolnie przynależy. Obowiązek dawania prawdziwie chrześcijańskiego świadectwa dotyczy wszystkich chrześcijan, a zwłaszcza duszpasterzy i apostołów życia społecznego, którzy rozumieją, że Imię zbawiającego Jezusa winno być coraz bardziej rozpoznawalne.

Po czwarte, każdy człowiek, a szczególnie chrześcijanin, ciesząc się niezbywalną godnością przyrodzoną oraz nadprzyrodzoną, powołany jest do urzeczywistniania w sobie Bożego dziecięstwa jako uczestnictwa w synostwie Jezusa Chrystusa. Społeczna posługa Kościoła wydobywa z faktu posłuszeństwa Syna Bożego względem Ojca społeczną relację nieporównywalnej z niczym miłości, która Boże ojcostwo wiąże z Bożym synostwem i w mocy Ducha Świętego udziela tej miłosnej więzi każdej, nawet najmniejszej wspólnotie ludzkiej.

Po piąte, królestwo Boże głoszone przez Chrystusa jest doskonałą społecznością osób skupionych wokół jednego Pasterza oraz kierujących się jednym prawem Bożej miłości. Kościół Jezusa Chrystusa, nawołując każdego człowieka do zajęcia przygotowanego mu miejsca w Bożym królestwie, jednocześnie zachęca go do autentycznej *metanoi*, proponując mu słowo Boże, uświęcając go poprzez sakramenty i dzieląc się z nim tą pasterską miłością, która prowadząc, nigdy nie jest w stanie zbłądzić.

Po szóste, ważne jest wsłuchanie się i rozumienie argumentacji nauczającego Magisterium na temat człowieka, który jest najważniejszą drogą Kościoła, ponieważ tylko w Chrystusie wyjaśnia się w pełni ludzka tajemnica, w jej osobowo-społecznej i religijnej naturze. Wykład ten, odkrywając chrystologiczny kontekst, nieustannie odświeżany tchnieniem Ducha Świętego mieszkającego na stałe w Kościele, wyznacza tory dla ciągle podejmowanej refleksji czy to naukowej, czy medytacyjnej, którą sumiennie i ze zrozumieniem winni praktykować wszyscy, którzy odbudowując siebie duchowo, jednocześnie działają na społecznej niwie życia Kościoła i świata.

I jeszcze jedno. Wybrany przedmiot powyższej refleksji była posługa społeczna Kościoła, która łączy komplementarnie dwie formy działalności: duszpasterstwo społeczne oraz apostołstwo społeczne – dając im zaplecze teoretyczne. Posługa ta swymi korzeniami tkwi w podstawowych funkcjach Kościoła: nauczycielskiej, uświęcającej i pasterskiej. W polu jej dookreślenia dają się zauważyć przynajmniej cztery obszary: podstawy teologiczne tejże posługi, które zaakcentowaliśmy, dalej, jej zagospodarowanie w dziedzinie wychowawczej, następnie jej obecność w dziedzinie obyczajowo-
obrzędowej, oraz jej uczestniczenie w budowie wspólnoty zawiązującej się wokół wartości dobra wspólnego.

Ks. Bogusław Drożdż